

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2ObdoV/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 1004116824
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1004116824.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: J. F., Z. 8, XXX XX N., Q., zast.: JUDr. Petrom Kubíkom, advokátom, Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, IČO: 37 988 620, proti žalovaným: 1/ D. X., X. 27, XXX XX B., zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s. r. o., Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, 2/ Československá obchodná banka, a. s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, zast. JUDr. Allanom Böhmom, advokátom, Advokátska kancelária Böhm & Partners, Jesenského 2, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 437 068,18 eur s prísl., vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3Cbm/61/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo/9/2016-810 zo 4. júla 2007, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie o d m i e t a .
II. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ m a j ú proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3Cbm/61/2004-382 z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cbm/61/2004-403 z 25. februára 2008 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči pôvodným žalovaným 1/, 2/ a 3/ zaplatenie istiny 13 167 116,-- Sk s príslušenstvom (v prepočte 437 068,18 eur s príslušenstvom) titulom náhrady škody.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol s odôvodnením, že spoločnosť J&T ASSET MANAGEMENT, a. s. (ďalej len „pôvodný žalovaný 1/“), ako správca reštitučného otvoreného podielového fondu (ďalej len „ROPF“) prostredníctvom D. X. [(ďalej len „pôvodného žalovaného 2/“ - v súčasnosti žalovaného 1/ - pozn. dovolacieho súdu], ako člena štatutárneho orgánu správcovskej spoločnosti, 18. februára 2003 priamym predajom vopred určenému záujemcovi cez Burzu cenných papierov, a. s., Bratislava, odplatne previedol z majetku podielového fondu pôvodného žalovaného 1/ do majetku Poštovej banky, a. s., Bratislava a podielových fondov Prvej penzijnej, a. s., Bratislava, 179 889 ks akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava (ďalej aj „SLSP, a. s.“) v nominálnej hodnote 1 000,-- Sk/akcia, ISIN SK XXXXXXXXXXXX, za jedinú záujemcami ponúknutú cenu 1 700,-- Sk za akciu, teda celkom za cenu 305 811 300,-- Sk. Československá obchodní banka, a. s., pobočka zahraničnej banky v SR, IČO: 30 805

066 [následne v konaní jej právny nástupca Československá obchodná banka, a. s., IČO: 36 854 140 (ďalej aj „pôvodný žalovaný 3/“) v súčasnosti žalovaný 2/ - pozn. dovolacieho súdu] vykonávala v danom čase na základe zmluvy s pôvodným žalovaným 1/ funkciu depozitára a 18. februára 2003 dala súhlas pôvodnému žalovanému 1/ na predaj akcií.

3. Žalobca, ako vlastník podielov ROPF, mal za to, že uvedeným predajom akcií došlo k porušeniu zákona č. 385/1999 Zb. o kolektívnom investovaní v znení neskorších noviel (ďalej aj „zákon o kolektívnom investovaní“ alebo „ZKI“). Porušenie videl najmä v tom, že Erste Bank der Österreichischen Sparkassen AG, Wien (ďalej len „Erste Bank“) nadobudla podiel 87,18% na základnom imaní spoločnosti SLSP, a. s. v menovitej hodnote 5 556 896 000,-- Sk za kúpnu cenu 17 899 344 800,-- Sk. Z uvedeného vyplýva, že Erste Bank v r. 2001 za jednu akciu SLSP, a. s., v menovitej hodnote 1 000,-- Sk reálne vyplatila čiastku 3 221,-- Sk. Dňa 22. septembra 2003 bol na Burze cenných papierov Bratislava, a. s. uzatvorený priamy obchod s akciami SLSP, a. s., v počte 179 889 ks za cenu 3 250,-- Sk za akciu. Podľa žalobcu sa jednalo o identické akcie, ktoré ROPF previedol na spoločnosť Poštová banka, a. s., za cenu 1 700,-- Sk za akciu. Celkový rozdiel medzi kúpnu cenou, za ktorú Erste Bank kúpila 179 889 ks akcií emitenta SLSP, a. s. a za ktorú tieto akcie predal žalovaný 1/ z majetku ROPF, bola suma 278 827 950,-- Sk. Dňa 15. apríla 2004 nadobudla Erste Bank podpisom zmluvy s Ministerstvom financií SR o kúpe akcií ďalších 10% základného imania SLSP, a. s., za cenu cca 2,9 mld. Sk, čo je cca 4 550,-- Sk za akciu. Z toho vyplýva, že majoritný akcionár SLSP, a. s. spoločnosť Erste Bank nikdy nenakupovala akcie SLSP, a. s. za cenu, ktorá by bola nižšia ako 3 221,-- Sk za akciu. Pôvodný žalovaný 2/ bol v rozhodnom čase členom a predsedom predstavenstva, a tak podľa § 13 ods. 4 ZKI žalovaný 1/ ako správcovská spoločnosť a podľa § 57 ZKI žalovaný 2/ ako člen predstavenstva správcovskej spoločnosti, majú zodpovedať spoločne podielnikom za vzniknutú škodu. Keďže nepostupovali v súlade s ustanoveniami ZKI, mali podľa žalobcu porušiť svoje povinnosti vyplývajúce z uvedeného zákona, a to tým, že nevykonali riadnu analýzu ekonomickej výhodnosti predaja uvedených akcií, nevykonali riadne zistenia reálneho dopytu a najvýhodnejšej ceny akcií. Akcie boli predané priamo už vopred určenému záujemcovi a žalovaný si predtým nespĺnili povinnosť anonymnej ponuky týchto cenných papierov na verejnom trhu cenných papierov, nespĺnili povinnosť predat' cenný papier za najvýhodnejšiu cenu a neponúkli tieto cenné papiere na odpredaj majoritným vlastníkom SLSP, a. s. Pre tieto porušenia povinností vyplývajúce z cit. zákona Úrad pre finančný trh (ďalej aj „ÚFT“) rozhodnutím č. GRUFT 113/2004/SANE z 24. februára 2004 uložil pôvodnému žalovanému 1/ pokutu vo výške 2 000 000,-- Sk a rozhodnutím č. GRUFT 126/2004/SANE z 23. novembra 2004, konštatujúcim porušenie § 20 ods. 1 druhá veta ZKI, uložil pôvodnému žalovanému 3/ pokutu vo výške 250 000,-- Sk.

4. Krajský súd uviedol, že ku dňu vzniku škodovej udalosti portfólio ROPF tvorilo 713 852 347 ks podielových listov celkovej hodnote 1 160 723 917,-- Sk. Číže hodnota za 1 ks podielového listu bola 1 626,-- Sk. Ku dňu vzniku škodovej udalosti žalobca vlastnil 13 532 000 ks podielových listov ROPF, čiže jeho podiel na portfóliu ROPF v danom čase bol 1,89%. Žalobca mal za to, že hrubým porušením príslušných ustanovení cit. zákona v prípade priameho predaja 179 899 ks akcií SLSP, a. s., za cenu 1 700,-- Sk za akciu, dňa 18. februára 2003 mu bola ako podielnikovi ROPF spôsobená škoda vo výške 5 214 082,-- Sk. Táto škoda mala vzniknúť tým, že v prípade priameho predaja akcií SLSP, a. s., z majetku ROPF do majetku Erste Bank za cenu 3 250,-- Sk za akciu, by bol výnos vyšší o sumu 278 827 950,-- Sk. Vzhľadom k tomu, že v portfóliu ROPF v kritickom čase bol podiel žalobcu 1,89%, je 1,89% z čiastky 278 827 950,-- Sk suma 5 269 849,-- Sk, o ktorú čiastku by sa zvýšila hodnota podielových listov žalobcu v ROPF. Toto je aj suma, ktorú si žalobca uplatnil ako náhradu škody.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal zodpovednosť za škodu pôvodného žalovaného 1/, 2/ ani 3/ a z toho dôvodu žalobu zamietol.

6. O odvolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 6Obo/84/2008-428 zo dňa 19. februára 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 6Obo/84/2008-450 zo dňa 14. apríla 2009, ktorým napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cbm/61/04-382 z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cbm/61/04-403 z 25. februára 2008 potvrdil a žalovaným priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

V zmysle § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“ alebo „O. s. p.“) v celom rozsahu poukázal na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, osvojil si dôvody napadnutého rozhodnutia, ako aj právne posúdenie. K námietkam uvedeným v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie na prejednanie veci samej nariadil viackrát pojednávanie, na ktorých umožnil stranám sporu, teda aj žalobcovi, splniť zákonnú povinnosť uloženú v § 120 ods. 1 O. s. p., označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd však nie je viazaný dôkaznými návrhmi účastníkov. Je oprávnený posúdiť a rozhodnúť o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Žalobca v odvolaní vytkol krajskému súdu, že nevykonal navrhované dôkazy, ktorými by preukázal svoj uplatnený nárok. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom navrhované dôkazy (vyžiadanie trestného spisu, spisu z Úradu pre finančný trh, predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných) by mali preukázať skutočnosti, ktoré jednak neboli v konaní sporné a jednak nimi nemohli byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody. Nevykonanie navrhovaných dôkazov teda neznamenalo procesné pochybenie súdu s právnym následkom odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., na ktoré ustanovenie žalobca v odvolaní poukázal. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca jednoznačne nepreukázal, že škoda, ktorú žalobca vyčíslil sumou 13 167 116,-- Sk, mu vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti konať v zmysle zákona o kolektívnom investovaní pôvodným žalovaným 1/. Nebolo žalobcom preukázané a nevyplýva to ani z rozhodnutia Úradu pre finančný trh, že by v danom čase pôvodný žalovaný 1/ pri dodržaní všetkých podmienok a spôsobov podľa cit. zákona dosiahol predajom akcií vyššiu trhovú cenu, než za ktorú akcie v skutočnosti predal. Tiež nebolo jednoznačne žalobcom preukázané, že predmetné akcie by žalovaní za cenu 3 221,-- Sk/akcia mohli predať majoritnému akcionárovi Erste Bank. Vzhľadom na to, že na cenu akcií pôsobia rôzne okolnosti na kapitálovom trhu a cena závisí aj od osobných pomerov predávajúceho alebo kupujúceho (viď znalecký posudok Ing. D. Uhera), odvolací súd prisvedčil pôvodným žalovaným 1/ a 2/, že žalobcom určená cena akcie 3 221,-- Sk za 1 kus v čase predaja akcií 18. februára 2003 sa bez ďalšieho javí ako špekulácia. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu škody, ani príčinnú súvislosť medzi porušením záväzku žalovanými a vznikom škody. Pretože nezistil základné zákonné predpoklady pre priznanie uplatneného práva na náhradu škody v zmysle § 438 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) voči všetkým žalovaným, vecne správne žalobu zamietol. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo veci samej podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“) uznesením č. k. 10BdoV/20/2012-571 zo dňa 26. septembra 2013 odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti (právne posúdenie veci).

8. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálehom sp. zn. III. ÚS 627/2015 zo dňa 2. februára 2016 obe vyššie uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu na ďalšie konanie. V rozhodnutí vytkol arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nenáležité odôvodnenie spočívajúce v nesprávnom vyvodení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy. Uviedol, že spôsob, akým sa s neobstaraním a následným nevykonaním navrhnutých dôkazov, ktoré, ako je na prvý pohľad zrejmé, smerujú k zisteniu subjektu, resp. subjektov zodpovedných za škodu, vychádza z chybného vyhodnotenia predložených rozhodnutí úradu v rozpore s § 135 ods. 1 O. s. p., resp. z ich ignorovania všeobecnými súdmi v konaní, a preto nie je akceptovateľné. Právny záver najvyššieho súdu, že vyžiadanie trestného spisu, spisu úradu a predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných by smerovalo k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné a nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody, ako aj to, že je v súlade so zákonom, že krajský súd celkom opomenul existenciu rozhodnutí, ktoré preň záväzným spôsobom riešia predbežnú otázku zodpovednosti za protiprávne konanie, nemôže obstať. Naopak, uviedol, že najvyšší súd ponechal bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré majú

pre vec podstatný význam a obe napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu preto nespĺňajú požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrárnosti.

9. Po vrátení veci ústavným súdom na ďalšie konanie rozhodol odvolací súd o odvolaní žalobcu rozsudkom č. k. 5Obo/9/2016 zo 4. júla 2017, ktorým zastavil konanie voči pôvodnému žalovanému 1/ (I. výrok), napadnutý rozsudok č. k. 3Cbm/61/2004-382 z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cbm/61/2004-403 z 25. februára 2008 potvrdil (II. výrok) a pôvodným žalovaným 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu odvolacieho konania.

10. Po zistení že žalovaný 1/ zanikol bez právneho nástupcu na základe dobrovoľného výmazu z obchodného registra dňa 7. februára 2012 (vločka č. 887/B Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I) odvolací súd podľa ust. § 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“) v spojení s ust. § 161 ods. 1 a 2 a § 64 C. s. p. odvolacie konanie voči žalovanému 1/ zastavil. V ďalšom konaní rozhodoval už len o žalobe žalobcu voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/.

11. Odvolací súd v zmysle záverov nálezu ústavného súdu doplnil dokazovanie a v rozsahu, v ktorom dokazovanie neopakoval a ani nedoplňal, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (§ 383 C. s. p.).

11.1. Z rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-113/2004/SANE zo dňa 24. februára 2004 odvolací súd zistil, že pôvodný žalovaný 1/ porušil povinnosť vyplývajúcu mu ako správcovskej spoločnosti z ust. § 35 ods. 1 v spojení s § 35 ods. 3 ZKI, keď nenakladal so 179 889 ks akcií emitenta SLSP, a. s., v majetku podielového fondu s označením J&T ASSET MANAGEMENT správcovská spoločnosť, a. s., ROPF s odbornou starostlivosťou a spôsobmi uvedenými v § 35 ods. 3 ZKI, prostredníctvom ktorých by predal akcie SLSP, a. s., za najvýhodnejšiu cenu, ktorú bolo možné dosiahnuť v prospech reštitučného fondu a predal akcie dňa 18. februára 2003 za jediné záujemcami ponúknutú cenu 1 700,-- Sk. Ďalej odvolací súd zistil, že žalovaný 1/ porušil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 36 ods. 2 ZKI tým, že pri tomto predaji nepostupoval s odbornou starostlivosťou a bez preukázateľných dôvodov dňa 18. februára 2003 predal uvedené akcie za jediné záujemcami ponúknutú cenu 1 700,-- Sk, hoci v tom čase nebol dôvod na okamžitý predaj akcií SLSP, a. s., za účelom zabezpečenia dostatočnej likvidity majetku v reštitučnom fonde, pretože finančné prostriedky nachádzajúce sa v majetku v reštitučnom fonde v čase predaja akcií postačovali na pokrytie finančných záväzkov spoločnosti a v tom čase doručených žiadostí podielnikov fondu o vyplatenie vrátených podielových listov a lehota podľa § 36 ods. 4 ZKI dávala dostatočný časový priestor pôvodnému žalovanému 1/, aby s odbornou starostlivosťou vykonal opatrenia na zosúladenie hodnoty podielu akcií SLSP, a. s., na hodnote majetku reštitučného fondu podľa ust. § 33 ods. 1 ZKI.

11.2. Z rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. novembra 2004 odvolací súd zistil, že pôvodný žalovaný 3/ porušil ust. § 20 ods. 1 druhá veta zák. č. 385/1999 Z. z. (ktoré je porušením aj podľa ust. § 87 ods. 1 zák. č. 594/2003 Z. z.) tým, že nepreveril, či cena 1 700,-- Sk, za ktorú pôvodný žalovaný 1/ chcel predat' akcie SLSP, a. s., z majetku podielového fondu, je tá najvýhodnejšia, akú bolo možné dosiahnuť v prospech reštitučného fondu a dňa 18. februára 2003 udelil písomný súhlas na predaj akcií SLSP na základe žiadosti pôvodného žalovaného 1/ zo dňa 18. februára 2003, teda nekonal s odbornou starostlivosťou a výlučne v záujme podielnikov reštitučného fondu.

11.3. S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 627/2015 zo dňa 2. februára 2016 odvolací súd konštatoval, že bol týmito rozhodnutiami (ich výrokmi) viazaný v zmysle § 193 C. s. p. (pôvodne § 135 ods. 1 O. s. p.), a to v rozsahu že došlo k porušeniu konkrétnych povinností vyplývajúcich zo ZKI a kto sa tohto porušenia dopustil, t. j. žalovaní 1/ a 3/.

11.4. Z rozhodnutia Generálnej prokuratúry č. IV/6 GPt 17/06-46 zo dňa 22. januára 2007 nachádzajúceho sa vo vyšetrovacom spise Okresného riaditeľstva Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I ČVS: ORP-74-183/JKP-2004 odvolací súd zistil, že bolo zastavené trestné stíhanie pre skutok právne posúdený ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť neznámy

páchateľ konajúci za spoločnosť pôvodného žalovaného 1/ na tom skutkovom základe, že dňa 18. februára 2003 v rozpore s ust. § 35 ods. 1, ods. 3, ods. 4 ZKI odplatne previedol priamym predajom cez Burzu cenných papierov Bratislava, a. s., z majetku ROPF do majetku Poštovej banky, a. s. na anonymného kupca spolu 179 889 kusov akcií SLSP, a. s. v cene 1 700,-- Sk za jednu akciu, hoci podiel vlastného imania SLSP, a. s., na jednu akciu bol v čase prevodu približne 2 100,-- Sk na jednu akciu, čím spôsobil podielnikom ROPF škodu najmenej nie nepatrnú, pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V rozhodnutí bolo okrem iného uvedené, že vo vyšetrovacom spise sa nachádza listinný dôkaz, z ktorého vyplýva, že hodnota majetku SLPS, a. s. na jednu akciu predstavovala k 31. decembru 2001 sumu 1 566,-- Sk, a to podľa slovenských účtovných štandardov, pričom podľa medzinárodných účtovných štandardov hodnota tohto majetku predstavovala sumu 1 812,-- Sk. Spoločnosť PALČO BROKERS, o. c. p., a. s., stanovila vnútornú hodnotu akcií SLSP, a. s., k polroku 2002 na sumu 1 636,-- Sk na jednu akciu, pričom konkrétnu hodnotu akcii neuviedla, pretože určujúcim faktorom na stanovenie reálnej ceny akcií by bola ponuka a dopyt klientov. S predmetnými akciami na Burze cenných papierov v Bratislave sa neobchodovalo, čo bolo potvrdené aj vyjadrením Burzy cenných papierov. Z toho dôvodu nebol na spomínané akcie stanovený žiaden kurz. Z dôkazov vykonaných v uvedenom konaní generálna prokuratúra dospela k záveru, že pôvodný žalovaný 1/ dostatočne deklaroval záujem predat' 2,8% balík akcií SLSP, a. s. O predaji mala vedomosť aj spoločnosť Erste Bank. O úmysle predat' akcie ju informovali zástupcovia reštitučného investičného fondu. Je pravdou, že išlo o iný subjekt než ROPF, no spoločnosti Erste Bank bol dostatočne známy vlastník týchto akcií a nič nebránilo tomu, aby aj zástupcovia tejto spoločnosti iniciovali rokovania o predaji akcií. V tomto rozhodnutí bola zároveň zvýraznená aj skutočnosť, že žiadny zákon a ani iný všeobecne záväzný právny predpis neukladal správcovi podielového fondu povinnosť ponúknuť akcie majoritnému akcionárovi. Zástupcovia správcu fondu navyše o neúspešnosti rokovaní s predstaviteľmi Reštitučného investičného fondu a Erste Bank vedeli a mohli sa teda dôvodne domnievať, že Erste Bank o kúpu akcií nemá záujem. Rovnako nebolo možné namietat' samotné načasovanie obchodu, pričom ani v tomto smere zákon, ale ani iný všeobecne záväzný právny predpis neukladal správcovi podielového fondu žiadne obmedzenia. Pôvodný žalovaný 1/ predal podľa generálnej prokuratúry akcie so ziskom, nakoľko tieto nadobudol za nákupnú hodnotu 1 000,-- Sk za jednu akciu. Erste Bank síce mala v čase predaja akcií vyčlenených 3 250,-- Sk na nákup jednej akcie, táto skutočnosť však podľa generálnej prokuratúry neznamená, že Erste Bank by za jednu akciu aj túto sumu zaplatila. V rámci obchodných zvyklostí sa totiž kúpna cena odvíja aj od taktiky pri obchodnom jednaní, ako aj ďalších schopností obchodníka uzatvárajúceho konkrétny obchod. Nemožno tiež opomenúť, že D. X. o vyčlení tejto sumy nevedel a ani nemohol vedieť, nakoľko išlo o výhradne vnútornú záležitosť banky. Vykonaným dokazovaním nebolo vôbec preukázané, že by akýkoľvek subjekt kúpil akcie za vyššiu cenu, než boli napokon predané. V tomto prípade však za žiadnych okolností nemožno podľa generálnej prokuratúry za škodu považovať rozdiel medzi cenou, za ktorú nadobudla akcie spoločnosti SLSP, a. s., spoločnosť Erste Bank a cenou, za ktorú predal akcie pôvodný žalovaný 1/. Nemožno opomenúť, že spoločnosť Erste Bank akcie nadobudla s časovým odstupom takmer pol roka a navyše došlo aj k zmene ďalších okolností majúcich vplyv na hodnotu akcií, napr. k zmene strategického záujmu banky. Spôsobenie škody a jednoznačné a nepochybné preukázanie jej výšky je pritom pri uvedenom trestnom čine obligatórne. V tomto prípade nielenže nedošlo k preukázaniu škody, ktorú by bolo možné dávať do príčinnej súvislosti s porušením zákona o kolektívnom investovaní, ale aj na stanovenie hodnoty akcií existujú viaceré pohľady. Stanovenie škody musí byť pritom objektívne vyčísliteľné a nemôže vychádzať z hypotetických dohadov. Vzhľadom na tieto podstatné okolnosti mala generálna prokuratúra za to, že nie je možné konštatovať, že štatutárnym zástupcom spoločnosti pôvodného žalovaného 1/ bola podielnikom ROPF spôsobená škoda.

11.5. Z uvedeného rozhodnutia a ani z obsahu spisu ČVS: ORP-74-183/JKP-2004 teda podľa názoru odvolacieho súdu nevyplývalo, že by v trestnom konaní bolo konštatované porušenie povinnosti pôvodného žalovaného 2/ a ani vznik škody (keďže pre daný trestný čin sa spôsobenie škody vyžaduje, bolo predmetom posudzovania aj vznik škody). Tvrdenie žalobcu v rámci jedného z podaní vo veci, že zo spisu vyplýva porušenie povinnosti pôvodného žalovaného 2/, sa vzhľadom na obsah tohto spisu a záverov konečného rozhodnutia, podľa odvolacieho súdu nepotvrdilo.

12. Odvolací súd zároveň vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že podaním doručeným súdu

dňa 17. februára 2006 žalobca rozšíril výšku uplatnenej náhrady škody na sumu 13 167 116,-- Sk (čo je v prepočte 437 068,18 eur) s prísl., a to z dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení zo dňa 14. februára 2006 za symbolickú 1,-- Sk získal od spoločnosti KORFIN, s. r. o., práva na vymáhanie náhrady škody proti pôvodnému žalovanému 1/ od ďalších 59 podielnikov ROPF, poškodených v dôsledku tých istých skutočností ako žalobca. Z týchto podielov a podielu žalobcu by mu tak mal vyplývať nárok 4,813% z celkovej škody 278 827 950,-- Sk, čo je zvýšená suma 13 167 116,-- Sk (v prepočte 437 068,18 eur). K podaniu pripojil Zmluvu o postúpení pohľadávky majiteľov podielových listov spravovaných pôvodným žalovaným 1/ voči pôvodnému žalovanému 1/ uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou KORFIN, spol. s r. o., zo dňa 14. februára 2006. Táto zmluva (č. l. 72 a nasl.) bola pôvodnému žalovanému 1/ doručená dňa 17. februára 2006, ako aj oznámenie žalobcu o postúpení práv podielnikov na neho (č. l. 78).

12.1. Následne podaním doručeným súdu dňa 12. februára 2007 žalobca doplnil tvrdenia o porušení povinností žalovaných, a to u pôvodného žalovaného 1/, ktorý zodpovedal podľa § 13 ods. 4 ZKI, pri ktorom malo ísť o porušenie povinností § 31 ods. 2 písm. a/, b/, c/, § 31 ods. 3, § 35 ods. 1, 3, 4 a § 36 ods. 2, u pôvodného žalovaného 2/ porušenie povinnosti uvedenej v § 51 ods. 1 ZKI a § 194 ods. 5 Obch. zák. a u pôvodného žalovaného 3/ porušenie povinnosti uvedenej v § 20 ods. 1, § 23 ods. 1 písm. a/, § 23 ods. 3 písm. b/, § 23 ods. 5, 6, 7 ZKI.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené a okamih podania žaloby odvolací súd skonštatoval, že žaloba na zaplatenie 5 269 849,-- Sk s prísl. (v prepočte 174 926,94 eur) bola podaná voči pôvodnému žalovanému 2/ v premlčacej lehote. Pôvodný žalovaný 2/ však namietol, že v rozšírenom rozsahu bola žaloba podaná už po uplynutí premlčacej lehoty. Rovnako pôvodný žalovaný 3/ v konaní namietol, že voči nemu bola žaloba podaná po premlčacej lehote v celom rozsahu.

13.1. Odvolací súd po preskúmaní týchto námietok dospel k záveru, že v danom prípade je námietka premlčania dôvodná. Podľa tvrdenia žalobcu mala škoda vzniknúť pri nevýhodnom predaji akcií dňa 18. februára 2003 porušením povinností podľa ZKI. Objektívna premlčacia lehota podľa § 106 ods. 2 Obč. zák. mala uplynúť dňom 18. februára 2006. Voči pôvodnému žalovanému 3/ žalobca rozšíril žalobu v pôvodnom rozsahu podaním zo dňa 3. mája 2005, t. j. ešte pred uplynutím trojročnej objektívnej, ale aj dvojročnej subjektívnej lehoty na podanie žaloby v tejto časti (nakolko o porušení povinnosti depozitára sa dozvedel z rozhodnutia ÚFT č. BRUFT-126/2004/SALE zo dňa 23. novembra 2004). Rozšírenie žaloby na sumu 13 167 116,-- Sk (čo je v prepočte 437 068,18 eur) podal žalobca síce dňa 17. februára 2006, t. j. deň pred uplynutím objektívnej premlčacej lehoty, avšak aktívnu legitimáciu v tom čase preukazoval len Zmluvou o postúpení uzavretou so spoločnosťou KORFIN, s. r. o., dňa 14. februára 2006 a jej predmetom bolo postúpenie len pohľadávok od spoločnosti KORFIN, s. r. o., voči pôvodnému žalovanému 1/. V tomto rozšírení žaloby žalobca vôbec netvrdil, že uzavrel zmluvy o postúpení pohľadávok na náhradu škody zo dňa 3. februára 2006 voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ s jednotlivými 59 podielníkmi (ktorých mená sú uvedené aj v zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 14. februára 2006). Táto skutočnosť vyvstala v súdnom konaní až v priebehu roku 2007, keď pôvodný žalovaný 2/ v podaní na č. l. 164 uviedol, že dňa 23. mája 2007, dňa 10. júna 2007 a ďalej, mu boli doručené oznámenia o postúpení pohľadávok voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ z podielnikov ROPF na žalobcu zo dňa 3. februára 2006. Pôvodní žalovaní 2/ a 3/ tiež podali dňa 24. marca 2007 trestné oznámenie, v ktorom uviedli, že v priebehu roku 2007 (naposledy 24. júla 2007) im boli doručené oznámenia od 54 podielnikov zo dňa 3. februára 2006 o tom, že títo podielníci postúpili dňa 3. februára 2006 pohľadávky na náhradu škody voči pôvodnému žalovanému 2/ a 3/. Žalovaní namietli platnosť tohto postúpenia pohľadávok a ich riadne nepreukázanie. Keďže postúpenie pohľadávky dovtedy nepreukazoval postupca (jednotliví podielníci), ale postupník, mohli sa podľa odvolacieho súdu oprávnene domáhať predloženia zmlúv o postúpení pohľadávok (§ 526 Obč. zákonníka). Zmluva o postúpení pohľadávok podielnikov voči pôvodnému žalovanému 2/ a 3/ nebola žalobcom predložená ani k podaniu o rozšírení žaloby a ani následne v priebehu konania. Z obsahu spisu vyplynulo, že oznámenia o postúpení pohľadávok boli pôvodnému žalovanému 2/ doručované až v priebehu roku 2007, teda, že účinky oznámení mohli nastať až v roku 2007, pričom pôvodní podielníci si predtým postúpenú pohľadávku voči žalovaným neuplatnili. Žalovaný 2/ spochybnil ich obsah v rozsahu okamihu uskutočnenia postúpenia pohľadávok. Svoje tvrdenia o antidatovaní zmlúv o postúpení pohľadávok doložil aj vyhláseniami niektorých podielnikov (p. D. - č. l. 339, p. B. - č. l. 337, p. G. - č. l. 343, p. B.

- č. l. 347) o tom, že zmluvu o postúpení pohľadávok voči pôvodnému žalovanému 2/, ako aj oznámenie o postúpení pohľadávky adresované pôvodnému žalovanému 2/ podpisovali až v roku 2007. Dokonca bolo zistené, že oznámenie p. F. G. zo dňa 3. februára 2006, ktoré malo byť ňou podpísané, podpísal jej manžel, pričom p. G. zomrela v roku XXXX. Toto podľa odvolacieho súdu spochybnilo hodnovernosť žalobcovho tvrdenia, ako aj čestných vyhlásení na č. l. 358-364, že v čase rozšírenia žaloby na sumu 13 167 116,-- Sk (437 068,18 eur) bol nositeľom uplatnenej pohľadávky v rozšírenej časti voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 3. februára 2006, a teda, že ju uplatnil s účinkami neplynutia premlčacej lehoty. Pochybnosti potvrdzuje aj skutočnosť, že v podaní zo dňa 14. februára 2006, ktorým žalobca rozšíril žalobu o 7 897 267,-- Sk (čo je v prepočte 262 141,24 eur) na 13 167 116,-- Sk (437 068,18 eur), nebola ani len zmienka o uzavretí zmlúv s jednotlivými podielníkmi o postúpení pohľadávok voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/, hoci tieto zmluvy podľa uvádzaného dátumu v oznámení o postúpení mali byť uzavreté už dňa 3. februára 2006. Žalobca tvrdenia o existencii zmlúv o postúpení pohľadávok voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ uviedol až v podaní zo dňa 11. septembra 2007, ako reakciu na námietky pôvodného žalovaného 2/ voči doručovaným oznámeniam o postúpení pohľadávok v priebehu roku 2007. Žalobca tak v konaní súdu hodnoverne nepreukázal, že ku dňu rozšírenia žaloby, resp. ku dňu 18. februára 2006, ako posledného dňa premlčacej lehoty, boli na neho postúpené od 59 podielnikov (podľa zoznamu uvedeného v podaní žalobcu zo dňa 11. septembra 2007) pohľadávky na náhradu škody voči pôvodnému žalovanému 2/ a žalovanému 3/. Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 3. februára 2006 a ani oznámenia o postúpení pohľadávok od menovaných podielnikov zo dňa 3. februára 2006 súdu nepredložil. Pôvodný žalovaný 2/ hodnovernosť tvrdenia žalobcu o uzavretí týchto zmlúv dňa 3. februára 2006 vyhláseniami niektorých podielnikov spochybnil. Žalobca tieto pochybnosti ničím nevyvrátil. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca ku dňu 17. februára 2006 bol nositeľom pohľadávok na náhradu škody od 59 podielnikov ROPF voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/. Nebolo preto ani preukázané, že k postúpeniu pohľadávok na náhradu škody voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ z podielnikov na žalobcu došlo ku dňu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty (do 18. februára 2006). Žalobca tvrdenia o existencii týchto zmlúv, ako nové skutkové okolnosti uplatnil v konaní až dňa 11. septembra 2007, oznámenia o postúpení pohľadávok boli žalovaným doručované až v roku 2007, čo je po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Skutočnosť, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávok voči pôvodnému žalovanému 2/ a 3/ z 59 podielnikov uvedených v podaní doručenom súdu dňa 11. septembra 2007 nebola preukázaná v rámci celého súdneho konania. Žalobca aktívnu legitimáciu v rozšírenej časti žaloby nepreukázal a žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere nemal, tvrdiac, že nemal možnosť navrhovať k tejto otázke dôkazy pre postup súdu. S týmto tvrdením odvolací súd nesúhlasil, pretože po spochybnení postúpenia pohľadávok mal žalobca možnosť navrhnúť alebo predložiť dôkazy, a napokon už pri rozšírení žaloby mal tvrdiť relevantné skutočnosti, na základe ktorých žalobu rozšíril a predložiť k týmto tvrdeniam dôkazy, prípadne ich vykonanie navrhnúť. Toto však žalobca neurobil.

13.2. Odvolací súd vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že pohľadávku v rozsahu rozšírenej žaloby na 13 167 116,-- Sk (437 068,18 eur), t. j. pohľadávku vo výške 7 897 267,- Sk (262 141,24 eur) na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od jednotlivých podielnikov (ktoré súdu neboli hodnoverne preukázané, ani príp. oznámeniami o postúpení, zo strany postupníkov) žalobca uplatnil až 11. septembra 2007 (č. l. 266), čo je po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty (po 18. februári 2006). V čase, keď rozšírenie žaloby žalobca uplatnil na súde bez tvrdení o postúpení pohľadávok voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ od podielnikov (dňa 17. februára 2006), nebol vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nositeľom tohto práva, teda nebol veriteľom, ale veriteľmi boli len pôvodní podielníci, ktorí však na súde toto právo neuplatnili. Premlčanie časti uplatneného nároku je bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby v tejto časti. Odvolací súd skonštatoval, že pôvodní žalovaní 2/ a 3/ uplatnili námietku premlčania v tejto časti úspešne. Premlčaný nárok nie je možné žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 OZ) a preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku týkajúcom sa tejto časti nároku, odvolací súd potvrdil, ako vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Vzhľadom na záver o premlčaní nároku v časti o zaplatenie 7 897 267,-- Sk (262 141,24 eur) a nepreukázania aktívnej legitimácie žalobcu v tejto časti, odvolací súd ďalej neskúmal existenciu predpokladov vzniku tohto nároku na náhradu škody, nakoľko by to bolo neúčelné.

14. Na nárok žalobcu uplatnený voči pôvodnému žalovanému 2/ odvolací súd aplikoval ako všeobecnú normu Občiansky zákonník a ZKI ako špeciálnu normu, nakoľko žalobca ako podielník si uplatnil voči žalovanému 2/ ako členovi predstavenstva správcovskej spoločnosti nárok na náhradu škody vzniknutú podielníkovi porušením povinností pôvodného žalovaného 2/ vyplývajúcich zo zákona o kolektívnom investovaní. Na náhradu škody, ktorá nevznikla z obchodného záväzkového vzťahu, alebo ktorá nevznikla porušením povinností vyplývajúcich zo zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), nie je možné aplikovať tento právny predpis. V danom prípade však náhrada škody voči pôvodnému žalovanému 2/ mala byť spôsobená porušením povinností vyplývajúcich zo zákona o kolektívnom investovaní a aj zodpovednostný vzťah bol odvodzovaný z príslušného ustanovenia tohto zákona o kolektívnom investovaní, preto sa Obchodný zákonník nepoužije. Ak dôjde k porušeniu povinností vyplývajúcich z iného právneho predpisu, použije sa tento predpis, prípadne platí všeobecná právna úprava § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obchodnoprávny vzťah vzniká v zmysle § 261 ods. 3 písm. a/ Obchodného zákonníka medzi členom predstavenstva spoločnosti (v danom prípade pôvodný žalovaný 2/) a obchodnou spoločnosťou (v danom prípade pôvodný žalovaný 1/), pričom ide o absolútny obchodnoprávny vzťah. Zmluvná zodpovednosť za škodu, ako aj mimozmluvná zodpovednosť za škodu spôsobenú obchodnej spoločnosti členom predstavenstva porušením povinností sa podľa § 373 a nasl. a § 757 Obchodného zákonníka bude spravovať všeobecnou právnou úpravou zodpovednosti za škodu v Obchodnom zákonníku, pokiaľ osobitná právna úprava odsekov 6 až 8, prípadne osobitná zákonná úprava (napr. § 67f a § 67k, § 11 ods. 2 a 4 ZKR) neustanovuje inak.

15. Na nárok uplatnený voči pôvodnému žalovanému 3/ odvolací súd taktiež aplikoval Občiansky zákonník ako všeobecnú normu a zák. č. 385/1999 Z. z. ako špeciálnu normu, nakoľko žalobca ako podielník si uplatnil voči žalovanému 3/ ako depozitárovi nárok na náhradu škody vzniknutej podielníkovi z porušenia povinností depozitára uvedených v ZKI. Ako už bolo uvedené v zmysle § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť. Záväzkovým vzťahom sa myslí v danom prípade obchodnozväzkový vzťah. Žalobca s pôvodným žalovaným 3/ nebol v žiadnom záväzkovom vzťahu. Pôvodný žalovaný 3/ bol v záväzkovom vzťahu so žalovaným 1/. Na náhradu škody, ktorá nevznikla z obchodného záväzkového vzťahu (§ 373), alebo ktorá nevznikla porušením povinností vyplývajúcich z Obchodného zákonníka (§ 757), nie je možné aplikovať Obchodný zákonník. V danom prípade však náhrada škody voči pôvodnému žalovanému 3/ mala byť spôsobená porušením povinností vyplývajúcich zo zákona o kolektívnom investovaní č. 385/1999 Z. z. a aj zodpovednostný vzťah je odvodzovaný z príslušného ustanovenia tohto zákona o kolektívnom investovaní, preto aplikovať Obchodný zákonník na daný vzťah nie je možné.

16. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí tiež uviedol, že žalobca v priebehu konania rozšíril svoje tvrdenia o porušení povinností pôvodného žalovaného 2/ ako člena predstavenstva vyplývajúcej z § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka. Dôvodil tým aj potrebu aplikovať na daný vzťah Obchodný zákonník. Z tohto ustanovenia vyplýva členovi predstavenstva akciovej spoločnosti povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Z ustanovenia § 194 Obchodného zákonníka však vyplýva, že pri porušení povinností z ods. 4 sú povinní členovia predstavenstva podľa § 194 ods. 6 Obch. zák. spôsobenú škodu nahradiť spoločnosti (v danom prípade by to bol pôvodný žalovaný 1/). V zmysle § 194 ods. 9 Obch. zákonníka nároky spoločnosti na náhradu škody voči členom predstavenstva môže uplatniť vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti. V danom prípade by musel mať žalobca postavenie veriteľa pôvodného žalovaného 1/ (pôvodný žalovaný 1/ zanikol bez právneho nástupcu) a musel by existovať nárok na náhradu škody spôsobenej pôvodnému žalovanému 1/ porušením povinností vyplývajúcich z ust. § 194 ods. 4 Obch. zákonníka pôvodným žalovaným 2/, ktorý nie je možné uspokojiť z majetku spoločnosti. V konkrétnom prípade však žalobca neuplatňuje nárok spoločnosti na náhradu škody voči členovi predstavenstva v zmysle § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka, ale svoj vlastný nárok (prípadne postúpený nárok) na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť porušením povinností pôvodného

žalovaného 2/. Vzhľadom k tomu na nárok uplatnený žalobcom Obchodný zákonník odvolací súd neaplikoval.

17. Zároveň odvolací súd skonštatoval, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by Erste Bank dňa 18. februára 2003 skutočne aj predmetné akcie za cenu 3 221,-- Sk/akcia od žalovaného kúpila. Tvrdenie žalobcu, z ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, je teda len hypotetické. Nepotvrďuje ho ani skutočnosť, že Erste Bank neskôr predmetné akcie odkúpila za cenu 3 250,-- Sk, pretože predaj sa uskutočnil po uplynutí dlhšieho časového obdobia a nastaní ďalších skutočností - nadobudnutie väčšieho počtu akcií emitenta SLSP, a. s., od tretích subjektov.

17.1. V konaní nebolo preukázané a ani tvrdené stranami sporu, že by ÚFT viedol voči pôvodnému žalovanému 2/ konanie pre porušenie povinnosti ZKI (ani podľa pôvodného zákona č. 385/1999 Z. z. a ani podľa nového právneho predpisu v zmysle § 120 zák. č. 594/2003 Z. z.). Z uvedeného odvolací súd uzavrel, že ani ÚFT nebolo zistené konkrétne porušenie povinnosti pôvodného žalovaného 2/, a to ani podľa právnej úpravy z roku 1999 a ani právnej úpravy z roku 2003. Zistené (z uvedených rozhodnutí ÚFT) bolo porušenie povinností vyplývajúcich zo ZKI pre pôvodného žalovaného 1/ ako správcovskej spoločnosti (ten však zanikol výmazom z obchodného registra) a porušenie povinností depozitára, t. j. pôvodného žalovaného 3/, vyplývajúcich zo ZKI. U pôvodného žalovaného 2/ nebolo zistené porušenie povinností ani v konaní o trestnom oznámení podanom na pôvodného žalovaného 2/ tak žalobcom, ako aj ÚFT, vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I pod ČVS: ORP-74-183/JKP-2004, a nebolo zistené ani spôsobenie škody zo strany pôvodného žalovaného 2/ podielnikom ROPF. Generálna prokuratúra trestné stíhanie z týchto dôvodov zastavila. S tvrdením žalobcu, že za porušenie povinnosti konštatovanej ÚFT na strane pôvodného žalovaného 1/ zodpovedá pôvodný žalovaný 2/, sa odvolací súd nestotožnil. Pôvodný žalovaný 1/ mal dvoch členov predstavenstva, taktiež viacerých zodpovedných odborných zamestnancov (inak by nemal povolenie od ÚFT v zmysle § 6 ZKI) a celkovo vo veci prevodu akcií emitenta SLSP, a. s., konalo viacero osôb, a to v rámci rokovaní s Erste Bank v roku 2002, ďalej v rámci vypracovania odbornej analýzy pred uskutočnením prevodu dňa 18. februára 2003 a zabezpečením súhlasu depozitára s cenovým limitom za akciu. V konaní bolo preukázané, že pôvodný žalovaný 2/ vychádzal z odbornej analýzy zodpovedného odborného aparátu, ďalej vychádzal z informácii svedka H. o výsledkoch rokovaní s Erste Bank - o nezájme Erste Bank kúpiť predmetné akcie emitenta SLSP, a. s., od pôvodného žalovaného 1/, ako aj vychádzal zo skutočností, že sa s akciami SLSP, a. s., neobchodovalo. Obranu pôvodného žalovaného 2/, ktorú produkoval v priebehu súdneho konania, odvolací súd vyhodnotil ako presvedčivú (logickú a vychádzajúcu z vykonaných dôkazov), a teda úspešnú. Pred tým, než pôvodný žalovaný 2/ dal pokyn na predaj 179 889 ks akcií emitenta SLSP, a. s., mal analýzu zamestnancov odboru portfólio manažment a mal súhlas depozitára s predajom týchto akcií za cenový limit 1 700,-- Sk/akcia. Pôvodný žalovaný 2/ nemal rozumné pochybnosti o tom, že by bol predaj akcií za cenu 1 700,-- Sk v danom čase ekonomicky nevýhodný. Z vykonaného dokazovania teda nie je možné jednoznačne dospieť k záveru, že by konkrétne pôvodný žalovaný 2/ porušil svoju povinnosť konať pri prevode akcií emitenta SLSP, a. s. s odbornou starostlivosťou. Porušenie povinnosti je jedným zo základných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a existencia tohto predpokladu na strane pôvodného žalovaného 2/ podľa odvolacieho súdu nebola preukázaná.

17.2. Naviac odvolací súd prisvedčil tvrdeniu pôvodného žalovaného 2/, že do majetku v podielovom fonde patrí aj nárok podielnikov na náhradu škody voči členovi predstavenstva (a samozrejme aj nárok podielnikov na náhradu škody voči správcovskej spoločnosti podľa § 13 ZKI). Podielový list potom predstavuje aj podiel každého podielníka na tomto nároku na náhradu škody voči členom predstavenstva. Podielník má právo na náhradu škody voči členom predstavenstva len za podmienky, že má podielové listy. Ak mu boli vyplatené podielové listy, podielové listy zanikajú (§ 28 ods. 4 ZKI). Po vyplatení podielových listov už nemá (bývalý) podielník žiaden podiel na majetku podielového fondu a ani na náhrade škody na majetku podielového fondu. Náhrada škody na majetku v podielovom fonde patrí totiž len tým, ktorým patrí majetok v podielovom fonde, a to v závislosti od ich podielu na majetku v podielovom fonde. Ak sa správcovská spoločnosť zruší s likvidáciou, podielníkom sa vypláti ich podiel na majetku v podielovom fonde a všetky záväzky z hospodárenia s majetkom v podielovom fonde vyrovnáva depozitár (§ 19 ods. 3 ZKI), vrátane prípadných záväzkov, ktoré vznikli v dôsledku porušenia

povinností správcovskej spoločnosti pri hospodárení s majetkom v podielovom fonde. Postavenie podielnikov teda aj v tomto prípade zanikne. Odvolací súd preto uzavrel, že žalobca nebol v čase vydania rozhodnutia súdu v tomto konaní vecne legitimovaný na uplatňovanie nároku na náhradu škody voči pôvodnému žalovanému 2/ podľa § 57 ZKI, nakoľko mu nesvedčilo postavenie podielnika, a to v celom rozsahu uplatneného nároku.

18. Z vyššie uvedených dôvodov (nepreukázanie existencie všetkých predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody, nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu), spolu s úspešne uplatnenou námietkou premlčania, súd zamietol žalobu žalobcu voči pôvodnému žalovanému 2/ v celom rozsahu a skonštatoval správnosť výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby proti pôvodnému žalovanému 2/.

19. Vo vzťahu k nároku uplatňovanému voči pôvodnému žalovanému 3/ odvolací súd uviedol, že v zmysle § 119 zák. č. 594/2003 Z. z. nároky vzniknuté do účinnosti tohto zákona z právnych vzťahov vzniknutých pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravujú predchádzajúcim právnym predpisom, čo je v danom prípade zák. č. 385/1999 Z. z. Odvolací súd preto dospel k záveru, že zák. č. 385/1999 Z. z. v ustanovení § 24 neupravoval priamu zodpovednosť depozitára voči podielnikom. Takúto zodpovednosť upravil až zák. č. 594/2003 Z. z. v ustanovení § 87 ods. 2. Depozitár v zmysle zák. č. 385/1999 Z. z. zodpovedal za škodu spôsobenú porušením svojich povinností správcovskej spoločnosti. Správcovská spoločnosť bola povinná vymáhať náhradu škody od depozitára podľa § 31 ods. 2 písm. c/ zák. č. 385/1999 Z. z. a niesla v tomto rozsahu za nesplnenie tejto povinnosti zodpovednosť voči podielnikom. Nakoľko žalobca si uplatňoval nárok voči pôvodnému žalovanému 3/, ako nárok na náhradu škody spôsobenú podielnikovi neplnením povinnosti depozitára vyplývajúcej zo zák. č. 385/1999 Z. z. zo vzťahu vzniknutého za účinnosti tohto zákona, odvolací súd skonštatoval, že na uplatnenie tohto práva nie je voči depozitárovi aktívne legitimovaný (§ 24 ods. 1 zák. č. 385/1999 Z. z.).

19.1. Navyiac v konaní podľa názoru odvolacieho súdu nebolo jednoznačne preukázané, že v dôsledku porušenia povinnosti pôvodného žalovaného 3/, ktoré bolo definované v rozhodnutí ÚFT č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. novembra 2004, teda v príčinnej súvislosti s týmto porušením vznikla žalobcovi žalobou uplatnená škoda. Nebolo preukázané, že by pri dodržaní tejto povinnosti pôvodného žalovaného 3/ boli predmetné akcie v rozhodnom čase predané za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk/akcia, resp. že by ich bola kúpila Erste Bank za cenu 3 221,-- Sk/akcia. V konaní nebola preukázaná existencia relevantného záujemcu o predmetné akcie za sumu vyššiu ako 1 700,-- Sk/akcia. Bolo preukázané, že Erste Bank nemala v tom čase o kúpu predmetných akcií od pôvodného žalovaného 1/ záujem, odkúpenie tohto počtu akcií od pôvodného žalovaného 1/ nebolo jej stratégiou. V rozhodnom čase Erste Bank nereflekovala na žiadne známe okolnosti o záujme predať akcie emitenta SLSP, a. s. zo strany pôvodného žalovaného 1/. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že ani pri nároku žalobcu na náhradu škody uplatneného voči pôvodnému žalovanému 3/, nebola preukázaná existencia všetkých predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody (§ 420 ods. 1 OZ.). Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti pôvodného žalovaného 3/ a vznikom uplatnenej škody.

19.2. Uvedené skutočnosti, spolu s úspešne uplatnenou námietkou premlčania boli dôvodom na zamietnutie žaloby voči pôvodnému žalovanému 3/ v celom rozsahu, a teda dôvodom na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby voči pôvodnému žalovanému 3/. Odvolací súd záverom skonštatoval, že vyhovel odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa nedostatkom v dokazovaní (doplnil a zopakoval dokazovanie), ako aj námietkam týkajúcim sa nesprávnosti záverov o porušení povinností pôvodného žalovaného 1/ a pôvodného žalovaného 3/ z rozhodnutí ÚFT. Z dôvodov vyššie uvedených však neprisvedčil odvolacím námietkam o aplikácii príslušných ustanovení Obchodného zákonníka na nárok na náhradu škody, ako aj na jeho premlčanie, ďalej neprisvedčil námietkam o porušení povinností pôvodného žalovaného 2/ a o naplnení všetkých predpokladov na náhradu škody u pôvodného žalovaného 3/. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

20. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 16. novembra

2017 dovolanie a navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

21. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ C. s. p.

21.1. Nesprávnosť právneho posúdenia odvolacieho súdu dovolateľ namietal vo vzťahu k rozsahu viazanosti súdu rozhodnutím o spáchaní iného správneho deliktu podľa § 193 C. s. p., keď odvolací súd v napadnutom rozhodnutí len čiastočne rešpektoval právny názor vyslovený ústavným súdom v náleze sp. zn. III. ÚS 627/2015 z 2. februára 2016 (ďalej aj len „nález“), čím sa v rozpore s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu (uznesenie sp. zn. 1Cdo/44/2010) odchýlil od záverov ÚFT, ktorý uviedol, že výnos pre ROPF z predaja akcií SLSP, a. s., mohol byť vyšší o 278 824 950,- Sk, keby pôvodní žalovaní 1/ a 3/ neporušili svoje povinnosti. Podľa názoru dovolateľa príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti pôvodného žalovaného 3/ a zásahom do záujmov žalobcu, pričom tento zásah má podobu majetkovej škody (v zmysle nálezu i rozhodnutia ÚFT), vyplýva z podstaty iného správneho deliktu spáchaného pôvodným žalovaným 3/. Žalobca preto tvrdil, že odvolací súd nesprávne právne posúdil rozsah svojej viazanosti rozhodnutia ÚFT č. GRUFT-113/2004/SANE zo dňa 24. februára 2004 a č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. novembra 2004 podľa § 193 C. s. p. Súd mal túto otázku posúdiť tak, že bude viazaný aj príčinnou súvislosťou vyplývajúcou z podstaty správneho deliktu, ktorého spáchanie bolo ustálené predmetnými rozhodnutiami. Otázka presného rozsahu viazanosti súdu správnym rozhodnutím o inom správnom delikte, najmä vo svetle pojmových znakov správneho deliktu, nebola riešená rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, preto je podľa dovolateľa daný dôvod na podanie dovolania podľa § 421 C. s. p.

21.2. Dovolateľ považuje za nesprávne aj posúdenie nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu voči pôvodnému žalovanému 2/ a 3/. ZKI je osobitným právnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Ak teda nejaká právna otázka je riešená ako v osobitnom predpise, tak aj v Občianskom zákonníku ako všeobecnom predpise, úprava osobitného predpisu má prednosť. Na ostatné otázky neriešené špeciálnym predpisom sa subsidiárne aplikujú ustanovenia všeobecného právneho predpisu. Platí zásada, že ak sa stretnú právne predpisy rovnakej právnej sily, lex specialis vylučuje aplikáciu leg generalis len v prípade uvedenom v lex specialis, čo vyplýva aj z rozhodovacej praxe odvolacieho súdu sp. zn. 3MCdo/40/2012. V konkrétnom prípade teda lex specialis (ZKI) mal založiť osobitnú zodpovednosť pôvodného žalovaného 3/, ako depozitára voči pôvodnému žalovanému 1/, ako správcovskej spoločnosti. Všeobecnú zodpovednosť pôvodného žalovaného 3/ voči podielnikom, poprípade iným subjektom však nevylúčil. V rozsahu presahujúcom zodpovednosť depozitára voči správcovskej spoločnosti sa teda majú uplatňovať všeobecné ustanovenia OZ, ktoré hovoria o tom, že každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením svojich povinností. Zodpovednosť depozitára voči podielnikom bola síce výslovne zakotvená až zákonom č. 594/2003 Z. z. účinnom až od 01. 01. 2004, avšak nie je podľa žalobcu logické predpokladať, že pred týmto dátumom nebola žiadúca a neexistovala podľa všeobecného právneho predpisu. Vzťah osobitnej zodpovednosti pôvodného žalovaného 2/ je výslovne zakotvený v § 57 ZKI, pričom sa v ňom neuvádza, že z toho vyplývajúci nárok žalobcu je podmienený tým, aby bol žalobca podielnikom fondu než škodu vymôže. Z rozumného výkladu § 57 ZKI preto podľa žalobcu plynie, že člen predstavenstva zodpovedá tým podielnikom, ktorí boli podielníkmi v čase vzniku škody (t. j. ku dňu 18. februára 2003). Aj v prípade pripustenia možnosti, že by pôvodný žalovaný 2/ nebol zodpovedný žalobcovi podľa § 57 ZKI vzhľadom na zánik postavenia žalobcu ako podielníka ROPF, tak vyššie uvedený vzťah osobitnej a všeobecnej zodpovednosti za škodu by mal platiť aj čo sa týka zodpovednosti pôvodného žalovaného 2/, takže súd mal posúdiť zodpovednosť pôvodného žalovaného 2/ a vyvodiť existenciu pasívnej legitímácie podľa všeobecných predpisov. Napríklad s poukazom na § 194 ods. 9 OBZ je podľa žalobcu nepochybne daná zodpovednosť pôvodného žalovaného 2/ minimálne z titulu toho, že žalobca bol veriteľom pôvodného žalovaného 1/ a z jeho majetku svoju pohľadávku uspokojiť nemohol (pre jeho zánik). Odvolací súd mal teda nesprávne, v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou reprezentovanou napríklad rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 3MCdo/40/2012, právne posúdiť aktívnu legitímáciu žalobcu voči pôvodnému žalovanému 2/ a pôvodnému žalovanému 3/ výlučne podľa ZKI ako špeciálneho predpisu, bez toho, aby tento vzťah posúdil aj podľa všeobecného právneho predpisu. Tými sú Občiansky zákonník a Obchodný zákonník, ktoré sa v danom prípade subsidiárne uplatňujú a podľa ktorých pasívna legitímácia uvedených žalovaných má existovať.

21.3. Rovnako tak považuje dovolateľ za nesprávne aj právne posúdenie ohľadne čiastočného premlčania nároku žalobcu. Odvolací súd sa mal odkloniť od rozhodovacej praxe reprezentovanej uznesením sp. zn. 4Obo/210/2001 (R 119/2003 - pozn. dovolacieho súdu), v zmysle ktorej relevantným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ju akceptuje bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku existencie, resp. platnosti zmluvy o postúpení. V čase rozšírenia žaloby žalobca síce nepredložil oznámenia o postúpení pohľadávok a ani zmluvy o postúpení pohľadávok, v priebehu konania na súde prvej inštancie však oznámeniami o postúpení pohľadávok doručenými žalovaným preukázal, v súlade s ustálenou judikatúrou, aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie škody aj z pohľadávok nadobudnutých od ostatných podielnikov. Súd podľa jeho názoru nemali právny dôvod a ani možnosť spochybňovať existenciu zmlúv o postúpení pohľadávok a mali akceptovať postavenie žalobcu ako aktívne vecne legitimovanej osoby z dátumu nadobudnutia pohľadávok uvedených v oznámeniach o postúpení pohľadávok. Ak teda odvolací súd neplynutie premlčacej doby ohľadne nároku žalobcu v rozsahu pohľadávok nadobudnutých od ostatných podielnikov odvodzoval od doručenia oznámení o postúpení pohľadávok žalovaným v priebehu konania, ktoré navyše odlišne od ustálenej judikatúry nepovažoval za dostatočný dôkaz o aktívnej legitímácii žalobcu, a následne dospel k záveru o premlčaní nároku žalobcu, nesprávne právne posúdil vec. Odvolací súd mal pri posúdení premlčania nároku žalobcu vychádzať z toho, že nárok žalobcu na súde bol uplatnený včas a jeho aktívna legitímácia bola preukázaná naprieč celým konaním oznámeniami o postúpení pohľadávok doručených obom žalovaným.

22. K podanému dovolaniu sa vyjadril pôvodný žalovaný 2/, ktorý uviedol, že ústavný súd v zrušujúcom náleze nevyslovil právny názor vo vzťahu k tomu, ako presne má odvolací súd aplikovať § 193 C. s. p., teda, ako ho má správne interpretovať, ale vyslovil iba právny názor, že toto ustanovenie odvolací súd neaplikoval, hoci ho aplikovať mal. Z napadnutého rozsudku je pritom zrejmé, že odvolací súd uvedené ustanovenie aplikoval, a teda že v plnom rozsahu rešpektoval právny názor vyslovený v zrušujúcom náleze. V ods. 86 napadnutého rozsudku odvolací súd podrobne vysvetlil, že v žiadnom z rozhodnutí ÚFT nebolo konštatované porušenie povinnosti zo strany pôvodného žalovaného 2/, ale iba porušenie povinnosti zo strany pôvodných žalovaných 1/ a 3/. Odvolací súd teda v súlade so záväzným právnym názorom vysloveným v zrušujúcom náleze na zistený skutkový stav aplikoval § 193 C. s. p. Zároveň žalovaný 2/ poukázal na skutočnosť, že vo vzťahu k aplikácii § 193 C. s. p. vymedzil žalobca dovolacie dôvody zmätočne, keď na jednej strane tvrdil, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá rozoberala rozsah viazanosti súdu rozhodnutiami o spáchaní trestného činu (R 35/1993), čím uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a zároveň, že vydanie napadnutého rozsudku záviselo od vyriešenia otázky rozsahu viazanosti súdu rozhodnutiami o spáchaní správnych deliktov, ktorá doposiaľ nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená, čím uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Vo vzťahu k jednej a tej istej otázke teda žalobca na jednej strane tvrdí, že už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a na druhej strane tvrdí, že tá istá otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 3Cdo/48/2018) je pritom súbežná existencia dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. vo vzťahu k tej istej právnej otázke vylúčená a preto je tento dovolací dôvod vymedzený zmätočne a podmienky prípustnosti dovolania sú nenaplnené. Zároveň závery vyslovené v náleze sp. zn. I. ÚS 269/2011, na ktoré poukazoval dovolateľ a od ktorých sa mal odvolací súd v napadnutom rozsudku odchýliť, nie je možné podľa pôvodného žalovaného 2/ aplikovať na posudzovaný prípad, a to ani vo vzťahu k pôvodnému žalovanému 1/ a 3/ a už vôbec nie vo vzťahu k pôvodnému žalovanému 2/. Odvolací súd bol viazaný iba výrokmi rozhodnutí ÚFT, pričom ani v jednom nebolo konštatované porušenie povinností zo strany pôvodného žalovaného 2/. Zároveň ak podľa rozhodnutí ÚFT nedošlo k splneniu 1. predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu - k porušeniu povinnosti vo vzťahu k pôvodnému žalovanému 2/ a vo vzťahu k pôvodnému žalovanému 2/ a 3/ nedošlo k splneniu 2. predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu - vzniku škody, potom nemá zmysel sa zaoberať tým, či vo vzťahu ku ktorémukolvek zo žalovaných podľa rozhodnutí ÚFT došlo k splneniu 3. predpokladu - príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody.

22.1. Vo vzťahu k druhému dovolaciemu dôvodu pôvodný žalovaný 2/ uviedol, že odvolací súd sa v bodoch 76-78 napadnutého rozhodnutia zaoberal vzťahom špeciálneho a všeobecného predpisu vo

vzťahu k pasívnej legitímácii pôvodného žalovaného 2/ a 3/, aby následne v bode 86 odkazmi na konkrétne skutkové zistenia odôvodnil záver, že pôvodný žalovaný 2/ neporušil žiadnu povinnosť - ani podľa ustanovení ZKI, ani podľa ustanovení OZ (obdobne v bode 92 skonštatoval, že nebolo preukázané, že by v dôsledku porušenia povinnosti zo strany pôvodného žalovaného 3/ došlo k vzniku škody). Vzhľadom k uvedenému tento dovolací dôvod nie je daný. Žalobca v tejto časti dovolania vymedzil odvolací dôvod iba podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a namietal odklon od rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/40/2012, podľa ktorého sa pri posudzovaní pasívnej vecnej legitímácie z pohľadu zodpovednosti za škodu súd musí zaoberať vzťahom špeciálneho a všeobecného predpisu. Otázka zániku postavenia podielníka a zániku správcovskej spoločnosti bola však z podstaty veci riešená výlučne v ZKI. Otázka aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie spojená s týmito skutočnosťami tak z podstaty veci nemôže byť riešená v akomkoľvek inom právnom predpise - a teda ani v OZ. Vo vzťahu k tejto právnej otázke preto podľa pôvodného žalovaného 2/ vôbec nemá zmysel uvažovať o vzťahu špeciálneho a všeobecného právneho predpisu, a preto dovolací dôvod vymedzený žalobcom vo vzťahu k tejto otázke nemôže byť daný. Preto je zrejmé, že odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí neodklonil od záverov uvedených v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/40/2012, keďže sa zaoberal tým, či je daný nárok žalobcu na náhradu škody podľa špeciálneho predpisu (ZKI) a pre prípad, že by nebol daný podľa špeciálneho predpisu sa zaoberal aj tým, či nie je daný nárok žalobcu na náhradu škody podľa všeobecného predpisu - Občianskeho zákonníka.

22.2. K tretiemu dovolaciemu dôvodu pôvodný žalovaný 2/ uviedol, že závery vyslovené v R 119/2003 boli ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu prekonané, a to konkrétne závermi vyslovenými v R 46/2009, podľa ktorých môže dlžník napadnúť neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky aj v prípade, ak mu bude doručené platné oznámenie o postúpení pohľadávky zo strany postupcu. Odvolací súd preto mohol preskúmať existenciu zmlúv o postúpení pohľadávok na námietku pôvodného žalovaného 2/ ako dlžníka, a to bez ohľadu na to, či by dospel k záveru o neplatnosti oznámení o postúpení pohľadávok. Odvolací súd preto správne dospel k záveru, že zmluvy o postúpení pohľadávok neboli do momentu premlčania postúpených pohľadávok uzavreté - že neexistovali - správne skonštatoval, že došlo k premlčaniu postúpených pohľadávok. Vzhľadom k všetkému uvedenému pôvodný žalovaný 2/ navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, prípadne ako nedôvodné zamietol.

23. K dovolaniu sa vyjadril aj pôvodný žalovaný 3/, ktorý uviedol, že pri žalobcom nastolených právnych otázkach absentuje základný predpoklad dovolacích dôvodov, a to závislosť rozhodnutia dovolacieho súdu od vyriešenia týchto otázok. Samotný záver súdu o nepreukázaní existencie škody, ako jednej zo základných podmienok vyvodenia zodpovednosti za škodu, je totiž postačujúci na zamietnutie žaloby o náhradu škody.

23.1. Vo vzťahu k prvému dovolateľom uvádzanému nesprávnemu právnomu posúdeniu pôvodný žalovaný 3/ uviedol, že predpokladom rozhodnutia ÚFT o tom, že bol spáchaný iný správny delikt porušením ust. § 20 ods. 1 ZKI nebolo skúmanie a konštatovanie vzniku a existencie akejkoľvek škody. To, že existencia škody nebola predmetom skúmania ani posudzovania ÚFT potvrdzuje aj samotný žalobca, keď vo svojom dovolaní uvádza „ak by súd z právneho hľadiska správne vyriešil otázku príčinnej súvislosti, poslednou otvorenou otázkou pre posúdenie existencie predpokladov zodpovednosti za škodu by bola otázka samotnej škody“. V tomto smere považuje dovolanie žalobcu za vnútorné rozporné. Týmto svojím záverom žalobca zároveň vyvracia aj svoje tvrdenie o tom že závery nálezu sp. zn. I. ÚS 269/2011 sú primerane aplikovateľné aj v tomto prípade, keď tento nález vychádza práve z predpokladu, že v existujúcom právoplatnom rozsudku vydanom v trestnom konaní bola škoda uznaná a konštatovaná. Zároveň dodal, že v konaní nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, keď konanie pôvodného žalovaného 3/ nemohlo spôsobiť bezprostredne škodu podielníkom ROPF. Skutočná škoda podielníkom ROPF nevznikla, nakoľko pred predajom akcií SLSP, a. s., bola hodnota týchto akcií v majetku ROPF stanovená na 1 700,-- Sk, a teda aj po ich predaji sa hodnota podielových listov nezmenila. Ak by nejaká škoda vznikla, mohla spočívať len v ušlom zisku pre nedosiahnutie najvýhodnejšej ceny, ktorú bolo možné dosiahnuť v prospech otvoreného podielového fondu. Za dosiahnutie najvýhodnejšej ceny pri predaji akcií, ktorú bolo možné dosiahnuť v prospech otvoreného podielového fondu, však nezodpovedá depozitár, nakoľko to nie je jeho ani zmluvná ani zákonná povinnosť. Pôvodný žalovaný 3/ mal za to, že žalobcom definovaná právna otázka

už bola v rozsahu potrebnom pre účely právnej praxe riešená rozhodovacou praxou súdnych autorít, a nie je tu dôvod na podanie dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p, a to napr. v R 14/1979.

23.2. Vo vzťahu k druhému namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu odvolacím súdom pôvodný žalovaný 3/ uviedol, že názor žalobcu nekorešponduje so závermi rozhodnutia sp. zn. 3MCdo/40/2012. Ak špeciálny predpis obsahuje vlastnú úpravu zodpovednostných vzťahov v rámci kolektívneho investovania a kogentným ustanovením stanovuje, že konkrétny subjekt zodpovedá za škodu spôsobenú porušením povinností podľa špeciálneho predpisu len konkrétne vymedzenému subjektu, vylučuje to zodpovednosť tohto subjektu z porušenia rovnakej povinnosti voči inému. Bez takéhoto významu, by takáto špeciálna úprava nemala akýkoľvek zmysel.

23.3. K namietanému tretiemu nesprávnemu právnemu posúdeniu pôvodný žalovaný 3/ uviedol, že súd s poukazom na niekoľko dôvodov (napr. antidatovanie zmlúv o postúpení pohľadávok, nepreukázanie platného postúpenia pohľadávok voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ z 59 podielnikov uvedených v podaní doručenom súdu dňa 11. septembra 2007, nepreukázanie, že postupcovia boli podielníkmi investičného fondu) odôvodnil svoj záver o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ ohľadom žalovanej sumy vo výške 262 141,24 eur (bod 75 napadnutého rozsudku). Žalobca rozšírenie žaloby zo dňa 17. februára 2006 podal výlučne na tom skutkovom základe, že dňa 14. februára 2006 uzavrel zmluvu o postúpení so spoločnosťou KORFIN, s. r. o., ktorej predmetom bolo postúpenie pohľadávok od tejto spoločnosti, a to iba voči žalovanému 1/. Rozšírenie žaloby na skutkovom a právnom základe, podľa ktorého nadobudol žalobca nárok na náhradu škody voči pôvodnému žalovanému 3/ na základe zmlúv o postúpení od podielnikov ROPF uvedených v podaní zo dňa 6. septembra 2007 uplatnil žalobca až 11. septembra 2007, čo je po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Tento záver podľa pôvodného žalovaného 3/ korešponduje s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (konkrétne s rozhodnutím sp. zn. 1MObdV/19/2007), z ktorého vyplýva, že za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutočností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Odvolací súd v bodoch 74 - 75 riešil dve otázky, a to otázku premlčania časti žalovaného nároku vo výške 262 141,24 eur na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od jednotlivých podielnikov a otázku aktívnej legitímácie žalobcu v tejto časti žaloby. Žalobca však nesprávne aplikuje dôvody, pre ktoré súd konštatoval neexistenciu aktívnej legitímácie žalobcu na ním nastolenú právnu otázku premlčania. Z nesprávneho pochopenia odôvodnenia napadnutého rozsudku vychádza následne aj žalobcove poukázanie na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, keď odklon od riešenia právnej otázky odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dôvodí odkazom na rozhodnutie sp. zn. 4Obo/210/2001, ktoré otázku premlčania nerieši. Z uvedeného vyplýva, že žalobcom prezentované správne právne posúdenie je postavené na nesprávnych skutkových a právnych tvrdeniach, nakoľko odvolací súd za právne významnú skutočnosť pre plynutie premlčacej doby, ohľadne nároku žalobcu v rozsahu pohľadávok nadobudnutých od ostatných podielnikov, nepovažoval doručenie oznámení o postúpení pohľadávok žalovaným v priebehu konania, ale v súlade s ustanovením § 112 OZ za ňu považoval riadne uplatnenie práva v premlčacej dobe na súde. Vzhľadom k uvedenému navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol.

24. Najvyšší súd, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

25. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. dovolanie je prípustné voči rozsudku odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné súd vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu (viď k tomu napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd, bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach Civilného sporového poriadku (obdobne aj I. ÚS 438/2017).

26. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Podľa § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

28. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p.

29. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V prípade dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (v tejto súvislosti viď aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/74/2017).

30. Dovolací súd je teda povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Zákon predpokladá, že advokát/ vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore právo je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k rýchlemu, hospodárnemu a plynulému priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z čl. 11 ods. 3 Základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého, kto sa verejne hlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. To znamená, že úkony realizované takouto osobou majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov (obdobne aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/58/2018 a 4Obdo/30/2018).

31. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

32. K bližšiemu vymedzeniu dovolacieho dôvodu pri namietanom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/42/2018 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 83/2018, ktorého právna veta znie: „Ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu,

ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.“ Pokiaľ dovolateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. nesplní všetky uvedené kumulatívne podmienky, nemôže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a následne dôvodnosti) podaného dovolania. Ak tieto podmienky splnené nie sú, dovolací súd musí dovolanie v tejto časti odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

33. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C. s. p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a pod.), ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/158/2017).

34. Taktiež platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní (pozri uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/28/2018, sp. zn. 4Obdo/64/2017).

35. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nezakladá samo tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; určujúcim je až záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe skutočne došlo. Dovolací súd preto v prípadoch, kedy dovolateľ bližšie vymedzil dovolací dôvod, pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že riešením predmetnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

36. Žalobca vo svojom dovolaní namieta nesprávne právne posúdenie rozsahu viazanosti súdu rozhodnutím o spáchaní iného správneho deliktu podľa § 193 C. s. p., keď odvolací súd v napadnutom rozhodnutí len čiastočne rešpektoval právny názor vyslovený ústavným súdom v náleze sp. zn. III. ÚS 627/2015 z 2. februára 2016 (ďalej len „nálež“), čím sa mal v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (uznesenie sp. zn. 1Cdo/44/2010) odchýliť od záverov ÚFT, ktorý uviedol, že výnos pre ROPF z predaja akcií SLSP, a. s. mohol byť vyšší o 278 824 950,- Sk, keby pôvodní žalovaní 1/ a 3/ neporušili svoje povinnosti. Súd mal túto otázku posúdiť tak, že bude viazaný aj príčinnou súvislosťou vyplývajúcou z podstaty správneho deliktu, ktorého spáchanie bolo ustálené predmetnými rozhodnutiami. Zároveň otázka presného rozsahu viazanosti súdu správnym rozhodnutím o inom správnom delikte, najmä vo svetle pojmových znakov správneho deliktu, nebola podľa dovolateľa riešená rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, preto je podľa dovolateľa daný dôvod na podanie dovolania podľa § 421 C. s. p.

36.1. Dovolateľ teda zastáva názor o prípustnosti ním podaného dovolania v tejto časti podľa ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/123/2017 vysvetlil, že súčasná existencia predpokladov prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 a/, b/ a c/ C. s. p. sa navzájom vylučuje. Súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a (zároveň) § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., pri jednej a tej istej dovolateľom vymedzenej otázke, sa navzájom vylučuje. Nemožno totiž odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustáleno (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) a zároveň, že tá istá otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421

ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

36.2. V rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013) vyjadril najvyšší súd svoj právny záver k riešeniu otázky, či si odvolací súd môže vyriešiť otázku (ako predbežnú) ohľadne skutočnosti, že v žalovanom období existovalo právo žalobcu užívať nebytové priestory, inak, ako súdy v iných rozsudkoch (ktoré uložili žalovanému povinnosť umožniť žalobcovi užívať tieto nebytové priestory). Dovolací súd v ňom konštatoval, že súd nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie uloženej povinnosti medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté. Vzhľadom k uvedenému dovolací súd v predmetnej veci uzavrel, že záver o tom, že žalobca v predmetnom spore nepreukázal existenciu a porušenie právnej povinnosti žalovaným (jednalo sa rovnako o spor o náhradu škody) nebol správny.

36.3. Odvolací súd však v tejto veci rovnako, ako v uvedenom prípade bol viazaný v zmysle § 193 C. s. p. výrokmi rozhodnutí ÚFT (čo napokon aj vo svojom rozhodnutí konštatoval v bode 48 a 50) v rozsahu, že došlo k porušeniu povinností ustanovených v ZKI, v čom toto porušenie spočívalo a že k nemu došlo zo strany pôvodného žalovaného 1/ a 3/. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že z neho vyplýva presne opačný záver, než tvrdil dovolateľ (zastúpený v konaní advokátom) vo svojom dovolaní, keď dovolateľ nesprávne argumentoval uvedeným rozhodnutím v zmysle, že z neho mala vyplývať pre konajúci súd aj viazanosť v otázke príčinnej súvislosti vyplývajúcej z podstaty správneho deliktu. Odvolací súd sa preto vo svojom právnom posúdení neodklonil od dovolateľom uvedeného rozhodnutia. So zreteľom na uvedené je neopodstatnené tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa právnymi závermi, na ktorých založil v tejto časti svoje rozhodnutie, odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), konkrétne od záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/44/2010. Keďže napadnutým rozsudkom nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), nemožno prípustnosť dovolania žalobcu vyvodzovať z tohto ustanovenia.

36.4. Dovolateľ vo vzťahu k tejto časti ním podaného dovolania zároveň poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 269/2011, v rámci ktorého bol rozoberaný rozsah viazanosti súdu rozhodnutiami o spáchaní trestného činu s odkazom aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Cz 16/1992 (R 35/1993). Zároveň však malo podľa jeho názoru vydanie napadnutého rozsudku závisieť od vyriešenia otázky rozsahu viazanosti súdu rozhodnutiami o spáchaní správnych deliktov, ktorá doposiaľ nemala byť v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). Ustanovenie § 193 C. s. p. (predtým § 135 ods. 1 O. s. p.) však nerozlišuje medzi rozhodnutiami o spáchaní trestných činov a rozhodnutiami o spáchaní správnych deliktov, z čoho vyplýva, že otázka viazanosti rozhodnutiami o spáchaní trestného činu je rovnakou právnou otázkou, ako otázka viazanosti súdu rozhodnutiami o spáchaní správneho deliktu. Vo vzťahu k jednej a tej istej otázke teda na jednej strane žalobca tvrdí, že už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a na druhej strane zároveň tvrdí, že tá istá otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená. Tento dôvod prípustnosti dovolania je preto vymedzený zmätočne.

36.5. Nad rámec uvedeného dovolací súd dodáva, že z nálezu ústavného súdu III. ÚS 627/2015 vyplýva iba výčitka úplného opomenutia existencie rozhodnutí ÚFT, a teda neaplikovania ustanovenia § 135 ods. 1 O. s. p. odvolacím (a dovolacím) súdom. Ústavný súd teda nevyslovil právny názor vo vzťahu k tomu, ako presne majú konajúce súdy ustanovenie § 193 C. s. p. aplikovať, resp. správne interpretovať, ale iba vyslovil právny názor, že toto ustanovenie konajúcimi súdmi aplikované nebolo, hoci aplikované malo byť. Z rozsudku napadnutého dovolaním vyplýva, že odvolací súd § 193 C. s. p. aplikoval (konštatované v už uvedených bodoch 48 a 50), teda v plnom rozsahu rešpektoval právny názor vyslovený v predmetnom náleze, čo napokon uznal aj samotný dovolateľ vo svojom dovolaní.

37. Podľa dovolateľa mal zároveň odvolací súd nesprávne, v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou reprezentovanou napríklad rozsudkom dovolacieho súdu sp. zn. 3MCdo/40/2012, právne posúdiť aktívnu legitímáciu žalobcu voči pôvodnému žalovanému 2/ a pôvodnému žalovanému 3/ výlučne podľa ZKI ako špeciálneho predpisu, bez toho, aby tento vzťah posúdil aj podľa všeobecného právneho predpisu. Tými sú OZ a OBZ, ktoré sa v danom prípade subsidiárne uplatňujú a podľa ktorých pasívna legitímácia uvedených žalovaných má existovať.

37.1. V dovolateľom uvedenom rozhodnutí sa riešila otázka vzťahu a aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Podstata sporu spočívala v určení režimu, ktorým sa

spravuje premlčanie žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody vyplývajúcej z neoprávneného zrušenia verejnej súťaže vyhlásenej v zmysle zákona č. 523/2003 Z. z. o verejnom obstarávaní (ako osobitný predpis), ktorý nie je podriadený všeobecnej úprave Obchodného zákonníka. V danej veci dovolací súd uzavrel, že na predmetný zodpovednostný záväzkový vzťah treba aplikovať všeobecnú právnu úpravu, ktorou pre danú vec je právna úprava obsiahnutá v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Uvedené rozhodnutie primárne nesúvisí s prejednávanou vecou, nakoľko rieši odlišnú otázku - prioritne sa zaoberá otázkou, či sa na zodpovednosť za škodu spôsobenú v rámci predkontrakčných rokovaní vedených podľa predpisov o verejnom obstarávaní uplatní režim Obchodného zákonníka alebo Občianskeho zákonníka.

37.2. Zároveň je potrebné uviesť, že odvolací súd sa zaoberal zodpovednosťou žalovaných aj v zmysle jednotlivých ustanovení všeobecných právnych predpisov, a to vo vzťahu k žalovanému 2/ v bode 78 (§ 194 ods. 5 ObZ), v bode 86 (§ 420 ods. 1 OZ) a vo vzťahu k žalovanému 3/ v bode 92 (§ 420 ods. 1 OZ). Nesprávne právne posúdenie namietané dovolateľom v tejto otázke tak nevychádza zo skutkového stavu veci. Zároveň nemožno konštatovať, že by sa odvolací súd odklonil od záverov vyslovených v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/40/2012 ani v prípade dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu voči pôvodnému žalovanému 3/. Žalobcom predostreté správne právne posúdenie malo spočívať v tom, že keď lex specialis (ZKI) založil osobitnú zodpovednosť pôvodného žalovaného 3/ ako deponitára voči pôvodnému žalovanému 1/, ako správcovskej spoločnosti, všeobecnú zodpovednosť pôvodného žalovaného 3/ voči podielnikom však nevyklúčil, a preto v zmysle všeobecných ustanovení OZ deponitár zodpovedá aj podielnikom. Možnosť takejto extenzívnej aplikácie lex generalis na samostatnú úpravu zodpovednostných vzťahov v rámci kolektívneho investovania obsiahnutých v lex specialis (ZKI) pri kogentnom ustanovení upravujúcom, ktorý konkrétne subjekt zodpovedá za škodu spôsobenú porušením povinností podľa špeciálneho predpisu ktorému konkrétne vymedzenému subjektu, z dovolateľom uvedeného rozhodnutia v žiadnom prípade nevyplýva. V prípade, ak z lex specialis vyplýva, že konkrétny subjekt zodpovedá za škodu spôsobenú porušením povinností podľa tohto špeciálneho predpisu len konkrétne vymedzenému subjektu, vylučuje to zodpovednosť tohto subjektu z porušenia rovnakej povinnosti voči inému subjektu.

37.3. Ostatná argumentácia dovolateľa uvedená v tejto časti dovolania vôbec nesúvisí s uvedeným rozhodnutím sp. zn. 3MCdo/40/2012, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť a absentuje v nej aj nadväznosť na dovolateľom vymedzenú právnu otázku spočívajúcu v namietanom nesprávnom právnom posúdení aktívnej legitímácie žalobcu pri nezohľadnení právnej úpravy obsiahnutej v ustanoveniach Občianskeho zákonníka, a preto ju dovolací súd považuje za zmätočnú a v tejto časti dovolací dôvod za nevymedzený (napr. spochybňovanie vyriešenia otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a pasívnej vecnej legitímácie pôvodného žalovaného 3/ v prípade, ak v dôsledku zániku pôvodného žalovaného 1/, ako správcovskej spoločnosti, zaniklo postavenie žalobcu ako podielníka podielového fondu).

37.4. Dovolací súd vzhľadom k všetkému vyššie uvedenému konštatuje, že je neopodstatnená argumentácia žalobcu, podľa ktorej sa odvolací súd riešením otázky týkajúcej sa namietaného nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu odklonil od právnych záverov vyslovených v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/40/2012.

38. Odvolací súd sa mal podľa dovolateľa odkloniť aj od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej rozhodnutím R 119/2003 v otázke posúdenia premlčania nároku žalobcu. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, ktorý neplynutie premlčacej doby ohľadne nároku žalobcu v rozsahu pohľadávok nadobudnutých od ostatných podielnikov odvodzoval od doručenia oznámení o postúpení pohľadávok žalovaným v priebehu konania, ktoré navyše odlišne od ustálenej judikatúry (R 119/2003) nepovažoval za dostatočný dôkaz o aktívnej legitímácii žalobcu, a následne dospel k záveru o premlčaní nároku žalobcu. Odvolací súd mal podľa dovolateľa pri posúdení premlčania nároku žalobcu vychádzať z toho, že nárok žalobcu na súde bol uplatnený včas a jeho aktívna legitímácia preukázaná naprieč celým konaním oznámeniami o postúpení pohľadávok doručených žalovaným.

38.1. Vo vzťahu k takto vymedzenému dôvodu prípustnosti dovolania dovolací súd uvádza, že odvolací súd v bodoch 74 - 75 riešil dve otázky, a to otázku premlčania časti žalovaného nároku vo výške 262 141,24 eur na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od jednotlivých podielnikov a otázku aktívnej legitímácie žalobcu v tejto časti žaloby. Žalobca však nesprávne aplikuje dôvody, pre ktoré súd

konštatoval neexistenciu aktívnej legitímácie žalobcu na ním nastolenú právnu otázku premlčania. Z nesprávneho pochopenia odôvodnenia napadnutého rozsudku vychádza následne aj žalobcove poukázanie na rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, keď odklon od riešenia právnej otázky odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dôvodí odkazom na rozhodnutie sp. zn. 4Obo/210/2001, ktoré otázku premlčania nerieši. Z uvedeného vyplýva, že žalobcom prezentované správne právne posúdenie je postavené na nesprávnych skutkových a právnych tvrdeniach, nakoľko odvolací súd za právne významnú skutočnosť pre plynutie premlčacej doby ohľadne nároku žalobcu v rozsahu pohľadávok nadobudnutých od ostatných podielnikov nepovažoval doručenie oznámení o postúpení pohľadávok žalovaným v priebehu konania, ale v súlade s ustanovením § 112 OZ za ňu považoval riadne uplatnenie práva v premlčacej dobe na súde.

38.2. K záveru o premlčaní časti uplatneného nároku o zaplatenie 262 141,24 eur voči pôvodným žalovaným 2/ a 3/ dospel odvolací súd na základe skutočnosti, že v podaní doručenom súdu 17. februára 2006 rozšíril v tejto časti výšku uplatnenej náhrady, čo odôvodnil tým, že zmluvou o postúpení zo dňa 14. februára 2006 získal od spoločnosti KORFIN, s. r. o., práva na vymáhanie škody (len) voči žalovanému 1/ od ďalších 59 podielnikov (bod 69 napadnutého rozsudku). V tomto rozšírení žaloby žalobca vôbec netvrdil, že uzavrel zmluvy o postúpení pohľadávok na náhradu škody zo dňa 3. februára 2006 voči žalovaným 2/ a 3/ s jednotlivými 59 podielníkmi (bod 74). Žalobca tvrdenia o existencii týchto zmlúv, ako nové skutkové okolnosti uplatnil v konaní až dňa 11. septembra 2007, čo bolo po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. V čase, keď rozšírenie žaloby uplatnil na súde bez tvrdení o postúpení pohľadávok žalovaným 2/ a 3/ od podielnikov (dňa 17. februára 2006), nebol vzhľadom na tieto skutočnosti žalobca nositeľom tohto práva (tým boli len pôvodní podielníci, ktorí však toto právo na súde neuplatnili). Zároveň odvolací súd uviedol, že zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 3. februára 2006 a ani oznámenia o postúpení pohľadávok od jednotlivých podielnikov zo dňa 3. februára 2006 žalobca súdu ani následne v priebehu konania nepredložil. Z uvedeného vyplýva, že k momentu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty na uplatnenie nároku voči žalovanému 2/ a 3/ (18. februára 2006) svoju aktívnu legitímáciu tvrdil a preukazoval iba voči žalovanému 1/, ktorý v priebehu konania zanikol. Odvolací súd preto skonštatoval, že pôvodní žalovaní 2/ a 3/ uplatnili námietku premlčania tejto časti nároku úspešne, a preto v tejto časti voči nim zamietol žalobu. Na tomto dôvode zamietnutia tejto časti žaloby nič nemení skutočnosť, že odvolací súd navyiac uviedol, že samotná skutočnosť, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávok voči žalovanému 2/ a 3/ z 59 podielnikov uvedených v podaní doručenom súdu dňa 11. septembra 2007 nebola preukázaná v rámci celého súdneho konania (keď došlo k spochybneniu hodnovernosti tvrdenia žalobcu o uzavretí jednotlivých zmlúv o postúpení pohľadávok od 59 podielnikov vyhláseniami niektorých podielnikov a žalobca tieto pochybnosti ničím nevyvrátil), pričom k tomuto záveru dospel na základe skutkového stavu zisteného na základe námietok platnosti postúpenia pohľadávok a ich riadneho nepreukázania, uplatnených žalovanými. Otázka možnosti skúmania platnosti, či existencie samotných zmlúv o postúpení pohľadávok vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ preto nebola rozhodujúca (kľúčová) pre prijatie záveru o premlčaní tejto časti nároku voči žalovaným 2/ a 3/. Otázka formulovaná žalobcom, viazaná na odklon od rozhodnutia R 119/2003 zaoberajúcim sa tým, komu patrí námietka neplatnosti, či neexistencie zmluvy o postúpení pohľadávky (závery ktorého navyše boli následne korigované rozhodnutím R 46/2009, a preto ho pri žalobcom navrhovanej interpretácii a aplikácii na daný skutkový stav nie je možné ani považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu - pozn. dovolacieho súdu) je preto v okolnostiach konkrétnej veci akademickou otázkou, nemajúcou oporu v skutkových a právnych tvrdeniach odvolacieho súdu. Dovolací dôvod vzhľadom k vyššie uvedenému nemožno považovať za relevantný.

39. Zároveň zo žalobcovho dovolania vyplýva, že napadol rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu, to znamená aj výrok zastavujúci konanie voči pôvodnému žalovanému 1/. Dovolateľ však vo vzťahu k tomuto výroku súdneho rozhodnutia neuviedol žiadne dôvody prípustnosti dovolania a ani dovolacie dôvody, preto jeho dovolanie vo vzťahu k tejto časti rozsudku dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p. ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

40. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že síce dovolateľ vo svojom dovolaní na viacerých miestach spochybňuje zistený skutkový stav v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku, dovolací súd je však v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Z uvedeného dôvodu závery dovolateľa týkajúce sa toho, aké skutkové zistenia podľa jeho názoru

vyplýnuli z vykonaného dokazovania sú preto irelevantné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

41. Vzhľadom k tomu, že v rozhodovanej veci sú splnené podmienky pre odmietnutie dovolania aj podľa § 447 písm. c/ a aj podľa § 447 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd dovolanie odmietol.

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 5 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.